

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

בפולחנא דמאריה, דהא בכל יומא כרוזא קארי ואמר (משלי א) עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו', (ירמיה א) שובו בני שובבים ארפא משובותיכם, ולית מאן דירכון אודניה, אורייתא קא מכרוזא קמייהו, ולית מאן דישגח. עיי"ש, דבריו הערבים והנעימים.

והנה בר מן דין, הרי השי"ת נמצא בכל מקום ולית אתר פנוי מיניה, ושכינת עוזו נמצאת אתנו תמיד וחופפת עלינו בכל עת, אלא שצריכים להתעורר ולהתחזק ולשים לב לכך בבחינת (תהלים טו) שויתי ה' לנגדי תמיד. "שויתי" דייקא, כי לא מספיק כי כן הדברים במציאות, אלא שכדי

לחוש הדברים בפועל צריכים לכוון מחשבתו ולישב דעתו בבחינת שויתי ה' לנגדי תמיד, כי אחרת לא ירגיש כלל. ובכלל הנ"ל הם כל הרמזים הנפלאים שהשי"ת מרמז לב והתעורר מתרדמתו להתקרב אליו יתברך. וכמ"ש רבינו הקדוש בריש ספרו (לקוטי מוהר"ן קמא סי' א) ו"ל כי איש ישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר להתקרב להשי"ת על ידי אותו דבר. ומבואר יותר במאמר ויהי מקץ (ליקו"מ חא סי' נד) שהשי"ת מצמצם אלקותו מאין סוף ואין תכלית עד נקודת המרכז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו, ומזמין לכל אדם מחשבה דיבור ומעשה, ולפי המקום ולפי האדם, ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו. בכל צריך להסתכל על כל זה להגדיל דעתו ושכלו להבין הרמזים שהשי"ת מרמז לו בהם להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא, כי בכל שענינים ובכל המלאכות ובכל המומים ובכל הדברים שבעולם שהשי"ת מזמין לאדם בכל יום ויום, בכלם יש בהם רמזים פרטיים, כנ"ל. ויהי רצון שנוכח לשים לב לגילויי אלוקות הפרטיים והכלליים.

בברכת התורה וכמו"ס שמעון יוסף הכהן ויונפלד מדרש וימחר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהי ר' אביתר אמר תשע סאין אפתה שלש לעוגות שלש לחביץ ושלש למיני מילוטמיה ורבנן אמרין שלש אחד לעוגות ואחד לחביץ ואחד למילוטמיה לוי ועשי עוגות הדא אמרת פרס הפסח הוה רבי יונה בשם ר' חמא בר חנינא היא מדבר סין היא מדבר אלוש מאיזו זכות זכו ישראל שניתן להם מן במדבר בזכות של אברהם שאמר לוי ועשי עוגות. (בראשית רבה מ"ח, יב)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר וירא לכבוד ... אחרשה"ט! בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"וירא אליו הוי"ה"** (בראשית יח, א).

פירש רבי סעדיה גאון וז"ל וירא, נגלה עליו. ע"כ. וכן הוא בתרגום אונקלוס ואיתגלי ליה הוי"ה. מה נומר ומה נדבר, אשרי אדם שזוכה שהשי"ת נגלה אליו. ואע"פ שלכאורה נראה להיות דבר הרחוק מאד מאתנו לפי מדריגתנו הפחותה והירודה, מכל מקום האמת אינו כן, כי השי"ת מחמת רחמנותו וחנינותו ואהבתו אלינו, מתגלה לכל יהודי ויהודי בכל יום, לעוררו ולחזקו ולקרבו אליו בכל מיני אופנים. אלא שלא כל אחד נותן לב, ומפנה תשומת לבו לכך. והרי אמרו חז"ל (אבות פ"ו מ"ב, שמות רבא מא, ט וכו') בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ומכרות ואומרת "אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה", שכל מי שאינו עוסק בתורה - נקרא נוף. ובודאי שאלפים ורבות שומעים וחשים היטב דבר ה' אליהם, והם הם ההרהורי תשובה של בני תורה, על מיעוט העסק ומיעוט העמל היומי בתורה, ובאמת גם שאר עמא דארעא אמורים לשמוע הכרוז, אלא שכמו שאנחנו רואים בחוש שיתכן שיעמוד אדם על ידו וידבר אליו והוא אינו שם לבו לכך, כי טרוד מאד בענינים אחרים, או כי לא מחשיב את המדבר, או מסיבה אחרת כן הכרוז נכנס לו באוזן אחת ויוצא לו בשניה, וזה ההרהור תשובה היומי, על חוסר קיום ועסק התורה, החולף מהר במחשבתו בלי להשאיר כמעט רושם כלל. וזה ג"כ בחי' מה דאיתא בזה"ק (פ' אחרי מות, דף נ"ג): אמר רבי שמעון (בר יוחאי) תוהנא (מתפלל אני) על בני עלמא, דהא לית להו עיינין למיחזי, ולבא לאשגחא, ולא ידעין, ולא שוויין לבהו, לאסתכלא ברעותא דמאריהון, היך גיימין ולא מתערי משנתייהו, עד לא ייתי ההוא יומא דחפי עלייהו חשוכא וקבלא (אפילה), ויתבע ההוא מאריה דפקדונא חושבנא מינייהו. וכרוזא כל יומא קארי עלייהו, ונשמתהון אסהידת בהון (מעידה בהם) בכל יומא וליילא, אורייתא ראמת קלין לכל עבר, מכרות ואומרת (משלי א, כב) עד מתי פתאים תאהבו פתי, (שם ט, ד) מי פתי יסור הנה, חסר לב אמרה לו, לכו לחמו בלחמי, ושתו ביינן מסכתי, ולית מאן דירכין אודניה, ולית מאן דיתער לביה. וכיוצא בזה איתא בזה"ק (פ' נשא, דף קנ"ו) ר' אבא פתח: כמה אית ליה לבר נש לאסתכלא ולמנדע לע"נ הביכה בת תמו ע"ה * רפ"ש לפורטונה בת מול

דַע אֶת אֱלֹהֶיךָ
אֵךְ פִּיצַד יְכוּלִין לְהַעֲלוֹת נִיצוּצוֹת לְהַשֵּׁם יְהִיְהוָה, הַעֲצָה הוּא פָּךְ. כְּשִׁישְׁתְּכֵל פְּדָרְךָ מִה, תִּכְתֵּב יֵאֱמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֵׁישׁ פְּדָרְךָ הָיָה אוֹתוֹת וּנִיצוּצוֹת. וּמִן הָאֱמוּנָה הָיָה נֶעֱשֶׂה וי"ו, שְׁנַאֲמַר (תְּהִלִּים ל"ג): "וְכָל מַעֲשֵׂיהוּ בְּאֱמוּנָה". וְהַעֲשֵׂה הוּא שְׁשֵׁת יָמֵי הַחֹל, וְהָאֱמוּנָה הוּא הַשְּׂבִיעִית, וְאַחֲרֵיכֵךְ יִצְרָף אֶל הָאֱמוּנָה הַחֲכָמָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א כ"ח): "דַּע אֶת אֱלֹהֶיךָ אֲבִיךָ". וְאֱלֹהֶיךָ אֲבִיךָ, הוּא בְּחִינַת אֱמוּנָה, כְּמוֹ מַעֲשֵׂה אֲבוֹתֵיהֶם בְּיַדֵּיהֶם (תְּהִלִּים י"ג): שְׁאֲנוּ מֵאֱמִינִים בּו יְהִיְהוָה, שְׁהוּא אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁוָהוּ הַעֲקָר, וְדַע הוּא הַחֲכָמָה וְהַשְּׂכָל. וְחֲכָמָה הוּא יו"ד, כְּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י (שְׁמוֹת ט"ו): "אִו יִשְׂרָאֵל", שֶׁר לֹא נֵאֱמָר אֶלָּא יִשְׂרָאֵל, עַל שֵׁם הַמַּחֲשָׁבָה נֵאֱמָרָה. וּמִה יוֹד וְהַ זֶן הַנְּל, נֶעֱשֶׂה עֵינ, כִּי ז' פְּעָמִים י' בְּגִימְטְרִיא ע'. וְעוֹד, הַעֵינ הוּא חֲכָמָה, כִּי חֲכָמֵי הַעֲדָה נִקְרָאִים "עֵינֵי הַעֲדָה" (בַּמִּדְבָּר ט"ו). וּמִיָּלָא כְּשֵׁישׁ לוֹ עֵינ פְּוָה, כְּשִׁמְשֵׁתְכֵל פְּדָרְךָ מִהַעוֹלָם, כְּוֹדָא נְתַעֲלִין הַנִּיצוּצוֹת. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שְׁמוֹת כ"ח): "וְעֲשִׂיתָ צִיץ וְהָב מְהוֹר", צִיץ, מְלִשׁוֹן הַסִּתְּפָלוֹת (עֵינ וְהָר וִיקָהֵל רִז ע"ב שֵׁלַח קָעָה). כְּשֵׁהוּא מְהוֹר כְּנ"ל, בְּאֱמוּנָה וּבְחֲכָמָה, אִו "וּפְתַחְתָּ עֵלְיוֹ פְּתוּחֵי חוֹתֶם", הֵינּוּ שְׂתַפְתַּח עַל-יַדֵּי עֵינ פְּוָה הַנִּיצוּצוֹת הַחֲתוּמִים כְּכָל הַדְּבָרִים, וְתַעֲלָה אוֹתָם "כִּדְשׁ לָה". וְהַנִּיצוּצוֹת הֵם אוֹתוֹת, וּמֵאוֹתוֹת נֶעֱשֶׂה דְבוּרִים, וְעַל-יַדֵּי הַדְּבוּרִים מְשַׁפֵּיעַ רַב טוֹב לְיִשְׂרָאֵל. וּכְשִׁמְעָלָה נִיצוּצוֹת מִהַדְּבָר, אִוִּי הַדְּבָר הָיָה נֶעֱשֶׂה אָפֶם, כִּי הַנִּיצוּצוֹת הֵם הַחִיּוֹת שֶׁל הַדְּבָר. (ליקו"מ צד)

אלוש מאיזו זכות זכו ישראל שניתן להם מן במדבר בזכות של אברהם שאמר לוי ועשי עוגות. (בראשית רבה מ"ח, יב) רפ"ש לפורטונה בת מול

דירכין אודניה, ולית מאן דיתער לביה. וכיוצא בזה איתא בזה"ק (פ' נשא, דף קנ"ו) ר' אבא פתח: כמה אית ליה לבר נש לאסתכלא ולמנדע לע"נ הביכה בת תמו ע"ה * רפ"ש לפורטונה בת מול

**כְּשֶׁבָאוּ הַמַּלְאָכִים אֶל אַבְרָהָם
נָתַן לָהֶם לֶאֱכֹל**

פי בזה הרצה להם שלא יקטרגו על ישראל שרוצים לקבל את התורה. אף על פי שעתידין לחטא וזה שמוכב במדרש: בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה בקשו מלאכי השרת לפגע במשה וכו'. והלא זה הוא שאכלתם אצלו. כי אז כשבאו המלאכים לאברהם אז התחיל התנוצצות קבלת התורה מאחר שכבר נמול אברהם שהיא מצוה ראשונה שנוצטת בה. וגם באו לבשרו שיהיה נולד יצחק שממנו יצאו כל ישראל שיקבלו את התורה על פן אז השתדל אברהם אבינו להציל את ישראל שלא יוכלו המלאכים לקטרג עליהם אף על פי שהם כמו שהם. ועל פן נתן להמלאכים לאכל כדי שידעו ויבינו על ידי זה כל מה שהאדם צריך לסבל בעולם הזה שהוא מוכרח לאכל שיש בו ברויים כאלו עד שבסוף צריך לברר בתוך הגוף מפסלות פוה. ועל פן אין לקטרג על האדם אם נכשל חס ושלום, במה שנכשל מאחר שהוא במקומות כאלו שצריך לברר מבחינת קיא צואה ממש במקומות מטנפים כאלה. ועל פן באמת המלאכים הנ"ל. אף על פי שאכלו בקדשה גדולה כראוי למלאכים וראשון ראשון מסתלק, כמו שאמרנו רבותינו וזרזים לברכה (מדרש רבה וראש פרשה מח) אף על פי כן לא יצאו נקי אז פי נכשלו בשלמותם, כמו שאמרנו רבותינו וזרזים לברכה עד שהכרחו להתמקמה בזה העולם ולא יכלו לעלות עד בימי יעקב ואחר לא עלה עד ימי מנוח, כמובא, כי מזה העולם קשה מאד לצאת נקי בשלמות, כמובא שהמלאך כשבא לזה העולם אינו יכול לעלות למקומו עד שטובל עצמו כמה טבילות בנהר דינור. ועקר ברור הטוב מהנהקא בזה העולם כלול בבחינת אכילה וכנ"ל. כי עקר ההקמה נתאחזה על ידי חטא אדם הראשון שהיה בעגן האכילה ועל פן אברהם אבינו עליו השלום, כפד את המלאכים בעגן האכילה ובזה הרצה ורמו להם גדל עצם היגיעות העולם על פן אין להם עוד פתחון פה לקטרג על ישראל שלא יקבלו את התורה, כי בנדאי ההכרח לתן לנו את התורה, כי אי אפשר לעמד נגד זה העולם כי אם על ידי התורה שנבראת אכילה דקדשה כנ"ל באריכות. ועל פן כשרצו לקטרג על משה כשעלה למרום לקבל את התורה צד לקטתר פניו כמו אברהם ואמר להם: הלא זה הוא שאכלתם אצלו. כמו שכתוב במדרש הנ"ל, הינו שה' יתברך השיב להם: איך יש לכם פתחון פה לקטרג על קבלת התורה לזה העולם, והלא אכלתם אצלו. 'אכלתם' דיקא, כי בזה טעמתם קצת מה שצריך האדם לקבל בזה העולם עד שאי אפשר לו להיות ולהתקיים בלי התורה, כמו שכתוב: לולא תורתך שעשעי וכו' וכנ"ל.

(ליקו"ה או"ח הל' סעודה ה"ה אות ט)

הארות על מאמר "אנכי" (בסימן ד)

כשארם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא. והלימוד הקדוש הזה של שינון תמידי שהכל בהשגחה פרטית והכל לטובה מסרו והחדירו לתלמידו רבי עקיבא, כי רבי עקיבא שימש את נחום איש גז זו כ"ב שנה כמ"ש חז"ל (עין חגיגה יב). שאל ר' ישמעאל את ר"ע כשהיו מהלכין בדרך אתה ששימשת את נחום איש גז זו כ"ב שנה שהי' דורש וכו' עיי"ש, ור"ע מסר ופירסם ההנהגה הנ"ל ומסרו לכל יהודי כמ"ש חז"ל (ברכות ס:). תנא משמיה דרבי עקיבא לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד, וכן נפסק בשו"ע (או"ח ס"ו ר"ל ס"ה) שכך חייב כל יהודי להתנהג, כי באמת מכל הקילקולים נעשים תיקונים ויש ענין שהתהפך הכל לטובה, שזה בחי' המשכת דוד המלך ומלך המשיח דייקא ע"י לוט ובנותיו וע"י רות המואביה, וזה בחי' המשכת רבי עקיבא עצמו שראויה היתה התורה שתנתן על ידו (ע"י מנחות כט:). וכדאיתא בסדר הדורות בשם ע"מ שר"ע בא מסיסרא שבא על יעל אשת חבר הקיני (ועיי"ש שנחום איש גז זו הי' גילגול של לוט שע"י נמשך דוד המלך, ושלושתם היו חדורים בלימוד הקדוש הנ"ל, והוא פלאי), וע"כ ר' עקיבא הי' משתוקק כל ימיו להתנסות ולהזדכך דייקא, על ידי הלימוד הנ"ל וכמ"ש חז"ל (ברכות סא:). בשעה שהוציאו את ר"ע להריגה זמן ק"ש הי' והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והי' מקבל עליו עול מלכות שמים, אמרו לו תלמידיו רבינו עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל את נפשך אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, הי' מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד עיי"ש ב"אחד" דייקא גי' אהבה, שהוא אחדות של חו"ג בחי' בה' אהלל דבר באלקים אהלל, בחי' דביקות וביטול לא"ס בחי' רעוא דרעוין כמב"פ.

תיקון הכללי

יוציאם בכסף וזהב (תהלים קה, לו).

היינו רמו שסגולה לצאת מהתאות ע"י כסף וזהב שמפור לצדקה. וגם רמו, שכשם שהצרות באות (לפעמים) בצרורות, כך הישועות באות במידה טובה מרובה, בשרשראות של ישועות מקיפות בכל התחומים, כגאולה מגלות וגם ממון רב: ואין בשבטיו כושל. היינו שכל י"ב שבטי י-ה הם קדושים ומוצלחים, ואין ביניהם כושל. כי כל יהודי - באשר הוא יהודי - הוא יקר מאד מאד.

א"נ נכשל בעוון, כי כל יהודי - בשורשו רחוק מאד מאד מעוון, ואין לו שייכות לעוון כלל (ע"י ליקו"ת ז, א).

העקידה היא צעקת הלב

וזהו בחי' העקידה כי לדלות המים הנ"ל שהם העצות שמהם גדלה האמונה צריכין לצעוק מעומק הלב בחי' ממעמקים קראתיך וכו' בחי' צעק לבם אל ה' והצעקה מעומק הלב זה בחי' מסירת נפש על קידוש השם בחי' אליך ה' נפשי אשא ופרש"י לבי אכויין. וזה בחי' העקידה שיצחק מסר נפשו על קידוש השם ופשט צווארו ע"ג המזבח שזהו בחי' צעקת הלב ממעמקים שהוא בחי' מסירת נפש כנ"ל וע"כ משם נמשך בחי' שופר של ר"ה שהוא שופר של אילו של יצחק כ"ש והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו כי קול שופר של ר"ה הוא בחי' ממעמקים קראתיך י"י כידוע.

כי אז בר"ה צריכין לתקן האמונה כמבואר בהתו' הנ"ל ע"כ צריכין אנו לתקוע בשופר שהוא בחי' קול היוצא מן הלב שהוא קול בלא דיבור וזה זוכין ע"י עקידת יצחק שמסר נפשו על קידוש השם שמשם בחי' השופר של ר"ה. וע"כ נקרא מסירת נפשו בשם עקידה כי היא ברגלין להורות שע"י מסירת נפשו שהוא בחי' צעקת הלב ממעמקים ע"י נתתקנו הרגלין שהם בחי' עצות שמם גדילה האמונה כנ"ל. וע"כ אחר העקידה אומרים פ' ק"ש שהוא אמונה היחוד כי ע"י כל הנ"ל זוכין לאמונה כנ"ל.

(ליקו"ה הלכות חשן משפט הלכות הפקר ונכסי הגר הלכה ד אות ט)

לעילוי נשמת
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצרינה בלאואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
שלמה בן אברהם חיון ז"ל
י"ז מנחם אב

יריב בן מניח
חורה בתשובה שלמה